אוהב ישראל — תזריע

וידבר גו' אשה כי תזריע גו' לשון רש"י ז"ל א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעב"ר. כך תורתו ג"כ מתפרשת אחר תורת בהמה חיה ועוף עכ"ל. והוא נפלא ונעלם כוונת רש"י שהביא זה כאן. ואם רצונו בזה לתרץ למה איחרה התורה לכתוב דיני האדם אחר דיני בהמה חיה ועוף. הלא נמסר לנו כלל גדול שאין מוקדם ומאוחר בתורה. ועוד מה הועיל בתירוצו. דהנה אחז"ל במדרש. ע"פ אחור וקדם צרתני. אחור במעב"ר. וקדם במחשבה. דבאמת האדם הוא מובחר הבריאה. ועלה במחשבה תחלה להבראות ובשבילו נבראו כל העולמות. רק במעשה בפועל נברא האדם אחרון לכל הנמצאים. והוא עבור כי הוא כולל כל הברואים כולם. כי בהגוף יש ד' יסודות התחתונים. ויש לו נפש המתנועע שהוא מעולם הגלגלים. ורוח שהוא מעולם היצורים. ונשמה שהוא מעולם הבריאה. ונשמה לנשמה שהוא מעולם האצילות. והכל הוא להורות שהוא יכול לתקן ולהעלות כל הברואים ע"י מעשיו הטובים עד נקודה פנימית העליונה וכולם תלויין בו. ולכך נברא האדם אחר כולם. אבל באמת בהמחשבה הוא קודם שבשבילו נבראו כולם. וא"כ היאך דימה תורתו ליצירתו. דהיצירה היתה מוכרחת להיות מאוחר כדי שיהא יכולת בידו להעלות כולם כנ"ל. אבל תורתו היא בחי' חכמה עילאה מחשבה סתימא. ובמחשבה הלא הוא קודם: ובהעיר לב י"ל ע"פ דרך רמז. דאי' בספרי. אדם כי יהיה בעור בשרו נגע צרעת. בעור ולא בבשר וגידין ועצמות וכ' הרמב"ם ז"ל שזה לא היה דבר טבעי רק בדרך נס ופלא כי כשהיו ישראל שרויין על אדמתן והשכינה שרויה ביניהם והיה להם מדריגת הנבואה אז היה להם גם מדריגה זו. היינו כשהיה אחד מזרע ישראל עושה איזה דבר רע ח"ו. אז תיכף היה נראה בגופו מראות הטומאה. ודוקא בעור ולא בבשר ולא נראו מראות האלו בשום אומה ולשון ולא בבהמה חיה ועוף. ע"כ: והנה ארז"ל הני מאני דרבנן דבלו מינייהו. והענין הוא דע"י התורה שהאדם לומד באהבת שמו ית' הוא זוכה לחלוקא דרבנן. היינו הלבוש הק' שנעשה לו ע"י אותיות התורה שהוא לומד וכשהאדם לומד ח"ו לשום איזה פניה. כמו לשם גדלות ח"ו. אז הלבוש שלו נעשה פגום. וז"ש הני מאני דרבנן דבלו מינייהו. ר"ל שנרקב הלבוש ונפגם זהו מינייהו. היינו מהקליפות והחיצונים שנותנים להם כח ויד ע"י שאינם לומדים התורה לשמה רק לשם איזה פניה ח"ו. אבל כשהאדם לומד תורה בקדושה ובטהרה לשמו ית'. אז החלוקא דרבנן שלו בשלימות. והנה ודאי כשהאדם לומד תורת נגעים לשמה בקדושה ובטהרה אז נעשה לו בזה ג"כ לבוש צח ובהיר מאותיות התורה שלומד בעסק ההוא. ולכאורה מה יתרון יש בהלבוש ההוא שנעשה מאותיות הפרשה שמדברת מענין טומאות ונגעים. אכן באמת בכל הדברים מעוטף שמה טוב האמיתי ודברים יקרים ונפלאים שאין לגלות אותם רק למי שראוי ע"כ גם כאן כשהאדם לומד פרשה זו ויודע שיש פנימית הקדושה טמיר וגנוז בתוכה. ובכל אות סודות טראים ונעלמים ומדבק א"ע שם. ועוד כשמשים אל לבו על מה הנגעים באים שהוא בודאי אינו כ"א ע"י איזה חטא. היינו לה"ר וכיוצא וחוזר בתשובה ומקבל ע"ע מאז

והלאה שלא יעשה עוד כמאז וקדם. וזהו שורש הדבר. וכשהאדם מדבק את הדבר לשורשו אז נעשה מזה חלוקא דרבנן. כי הוא עצם הטוב. וזהו כולו הפך לבן טהור הוא. הגם כי לבן הוא א' מסימני טומאה. עכ"ז אם נהפך כולו ללבן ר"ל כשהאדם מבין ומסתכל בזה שהוא למטה מכל הנמצאים. ועי"ז הוא בא ומדבק א"ע לשורש הדבר וכנ"ל אז הוא טהור. וז"ש רש"י ז"ל. א"ר שמלאי. רבי הוא לשון ריבוי וגידול כמו משח רבו' שמלאי לשון שמל' הוא מלבוש ר"ל מי שהוא מגדל את הלבושים. כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה כו'. והוא מטעם כדי שיהא יכולת בידו לתקן ולהעלות כל הברואים ע"י מעשיו הטובים וכנ"ל. כך תורתו מתפרשת אחר כל בהמה כו'. ר"ל הלבוש והחלוקא דרבנן שנעשה מתורתו הוא אחר כל בהמה חיה ועוף היינו ע"י דבר שאין כמוהו בכל בהמה חיה ועוף היינו הנגעים כמ"ש הרמב"ם ז"ל כנ"ל. וכשיתבונן האדם שלומד בדינים אלו. שהוא למטה מכל בהמה חיה ועוף. כנ"ל. ועי"ז ישים אל לבו לתקן ולהעלות א"ע וכולו הפך לבן טהור הוא. כיה"ר אמן. והבן היטב כ"ז: